

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όρθρον κι' εϊκοστών μετρούντες χρόνον
 ίδρωμεν στήν γήν τών Παρθενώνων.

Έτος χίλια δόδεκα κι' ἑηκοσ' αἰώμα,
 δλοι τήν' Ανόρθωσι δάχουνε' στό στόμα.

Δεκάτη τετάρτ' Ίουλιού
 καί θρῆσις πάντος εὐκοιλίου.

Χίλια δεκάσα καί δεκαεξή,
 μέσ' στήν Τουρκία κατί θα τρέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή ἔνδιαφέρονσα πολύ.

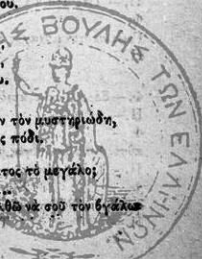
Γράμματα καί συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομή γιὰ κάθε γένη—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μόνη
 Γιὰ τὰ ζῆνα θρῆσις μερῶ—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γῆσιν ὄριμεν παντὶς εὐμοσίου ταλεπή
 ὅτι πωλοῦμεν σωματα «Ρωμικοῦ» ἀνελλιπή
 μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει
 δέν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Μία γυναίκα φρίκης ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης.

- Π.— Ξέρεις κλωνούρα νὰ μου πῆς
 περὶ τῆς νέας πρόκοπῆς;
- Φ.— Δὲν ξέρω τίποτὰ νὰ πῶ,
 βρὲ Περικλῆ, καὶ σιωπῶ.
- Π.— Ξέρεις πῶς παραγγελάμε κι' ἐμεῖς τορπιλλοῦλα;
 γνωρίζεις πῶς μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
 δὲν θὰ μᾶς μείνουν λεφτὰ,
 κι' ἀπένταροι θ' ἀρῆσόμε' στὴν ἔρημον τὰ κῶλα;
- Εἶδες πάλι τὴν Πατρίδα
 πῶς' στὴν τόσῃν κατάνιδα
 Ἀμαζόνος εἶχει στασί;
- Καὶ καθεὶ τὴν καμαρόνι,
 ποὺ προδιαβαλοῦς σκαρόνι,
 μὰ συγγνώμη κι' ἀποτάσσει;
- Φ.— Μὴ μὸς λὲς γιὰ τὴν ζουζέκα...
 βλέπεις ταύτῃ τὴν γυναίκα,
 Περικλέου καλκῆς ὄμα;
- Π.— Ναί, τὴν βλέπω, μὰ ποῦ νάναι;
- Φ.— Ἰβόσκαισι σὲ ταρσῆ
 κι' ὄλονα μὲς κινταίσι,
 καὶ μὲ τόση προσοχὴ
 καὶ τοῦ δῶ μὲς ἐστραίσι.
- Π.— Ἐνεκ πέπλος μυστηρίου τὴν καλῶνται, Φασουλῆ,
 καὶ ποσῶ; δὲν ἔμιατ.

- Φ.— Φαίνεται μυστηριώδης μὲ πυκνὸ στή μοῦρῃ βέλο...
 Π.— Μὰ ποῦ νάναι, μὰ ποῦ νάναι...
 Φ.— Μοῦ γανόνει τὸ τσερβέλο,
- Π.— Εἶναι φαντασίαι πλάσμα;
 εἶναι μεσανύκτων φάσμα;
 Εἶναι πνεῦμα τῆς ἡμέρας;
 εἶναι νόσημα καὶν τέρας;
- Φ.— Ἄροβα, κυρὰ, προχῶρει...
 εἶσαι ντόπια, φράγκα, ζένη;
- Π.— Εἶσαι τάχα παντρεμένη,
 ζωντοχῆρα, χήρα, κόρη;
- Φ.— Τὶ γυρεύεις ἐδῶ πέρα
 ἔσῃν θριάμβων τὴν μητέρα;
 πῆς μας ποῖς ὁ σκοπὸς σου.
- Π.— Ἐλα πῶς μας τὸνομά σου,
 σήκισέ τὸ σκέπασμά μου...
 δεῖξέ μας τὸ προσώπὸ σου.
- Φ.— Ἡ τὸν πέπλον θ' ἀρκερῆσαι ποῖστον τὸν μυστηριώδη,
 ἢ θὰ σὲ παρακλέσω παρευθὴς γὰ πάρος ποδῖ.
- Π.— Τὶ γυρεύεις ἐδῶ πέρα μὲς ἔσῃν κράτος τὸ μεγάλο;
 μὴ γινῶσέ μου, περὶ καὶ μου...
- Φ.— Ἡ τὸν πέπλο σου θὰ θάλλῃ; ἢ θὰ θῶ νὰ σοῦ τὸν θάλλω
 μὲ τὰ χερά τὰ δικὰ μου.

(Εἶπε, κι' ἐν ὄργῃ σιμά της
ὁ ζυλῆτος προχωρεῖ,
καὶ θανατώσως ἀφαιρεῖ
καὶ σκιδῶς τὸ κάλυμμά της.)

Π. —

Τι μεγάλο ξαφνικό!..
Μπα!.. δὲν εἶναι θηλυκό.

Π. —

Ποία πλάνη φοβερά!..
τὴν νομίζαμε κυρά,
κι' ἄνδρας φύτρωσε γεννάτος
καὶ πυκνὸ μαλλὶ γεμάτος.

Φ. —

* Ἄνδρας εἶναι, δρὲ Γκορούλλα,
καὶ μυρίζει θαρβατίλα.

Π. — * Ἄνδρας εἶσαι, κατεργάρι, καὶ μᾶς κάνεις τὴν κυρία...
μὰ γιατί τὸ κάνεις τοῦτο!... λύσε μας τὴν ἀπορία.

(Τὸ φάντασμα σηκώνει
τὴν σιωπὴν τοῦ λόγου,
καὶ γίνεταὶ λεμὸν
τὸ μωτρο τῶν ζυλίων.)

Φάντ. — Γνωρίζετε ποῶς εἶμαι; σημάστε κοντά,
ἐλάτε... γκέλ μπουρντά.

(Τὸ ζευγὸς πρόχωρεῖ
πρὸς τὴν ψευδῆ κυρία,
καὶ τὴν παρατηρεῖ
μὲ πρόμον κι' ἀπορία.)

Φάντ. — Δὲν ξέρετε ποῶς εἶμαι; Δὲν σὲ γνωρίζω δῆλῶ.

Π. — Μοῦ φαίνεσ' ἕνα φάσμα, συνέργεια διαβόλου.

Φάντ. — Μὰ τοῦτα μου τὰ γένεια
κουτᾶτε τάσημένα,
κι' εὐθὺς θὰ μὲ γνωρίσετε
καὶ θὰ μὲ μακαρίσετε.

Φ. — Σ' ἀνεγνώρισα, μεγάλες τῆς Τουρκίας Τουρκαλά,
ποῦ κατήντησες σὰν πτώμα...
δὲν τὸν γνώρισες ἀκόμα,
Περικλέτο μπουνταλά;

Νέον μίγα γεγονός
κι' ἀποκάλυψις μεγάλη,
ποῦ θεδικίως καθενὸς
θὰ ζαλίση τὸ κεφάλι.

Π. — 'Πές μου, Φασουλά, ποῶς εἶναι... Δὲν στὸν λέω, δρὲ κοπρίτη.
Γνωρίσέ τον μοναχὸς σου...
Π. — Θὰ σοῦ δώσω μὲ στὴ μύτη.

Φ. — Ξέρεις, καλέ, ποῶς εἶναι;

Π. — Ποῶς;

Φ. — Ὁ Χαμίτ Σουλτάνος,
αὐτὸς ὁ πρῶν γίγας, μὰ τώρα πλέον νάνος.

Π. — Τὶ λές, μωρέ;

Φ. — Σοῦ λέω πῶς τοῦτος εἰν' ἕκαιτος
ὁ φοβερός Σουλτάνος...

Π. — Τὶ τσαμπουνίζεις, κτῆνος;

Φ. —

Μηδεὶς ἀμφιβαλεῖτο,
καυμένε Περικλέτο,
πῶς εἰν' ἕκαιτος ἕλος.

Κι' ἂν τὸν παρατήρησῃ,
θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ
ἐκ τῆς μορφῆς εὐκόλου.

Π. — Καὶ μοῦ τὸ λές, μωρέ, σὰν χάχας ἀπαθῆς;
Φ. — Πῶς θέλεις νὰ στὸ πῶ;

Π. — Δὲν πᾶς νὰ μοῦ χάρθῃ;

(Ὁ Περικλῆς ὁ φαριλάς
τὸν λόγον ἀποτεινὴ
πρὸς τὸν φυγόντα κατ' αὐτὰς
ἀπὸ τῆν Ἀλατίνη.)

* Ὀμίλησε καὶ πρὸς ἐμὲ, τὸν Ἕλληνα τὸν πάνη,
ἂν εἶσαι μοναχὰ σκιά καὶ φαντασίας πλάνη,
κάν ἄνθρωπος πραγματικὸς
μετὰ κοκκάλων καὶ σαρκῶς.

Σέ, ποῦ τώρα φριχὸς
ἐν τῷ μέσῳ δαιμονίων,
ὁ ἔξορκίζω στὰς σκιάς
μυριάδων Ἀρμενίων,
ἢ παθόντων ἢ σφαγόντων,
ἢ στὸν Βόσκορον πιγύγαντα,
νὰ μοῦ πῆς ἂν εἰς ἕκαιτος
ὁ Χαμίτ ἄληθινός,
ἔπου Μεγιστάνων σημός
σ' ἐπροσκύνει ταπεινά.

* Ἐλα, φάντασμα καλὸ
τοῦ μεγάλου τοῦ Καλίση,
ἴμιλησε, παρακαλῶ,
καὶ σ' ἐμίνα τὸν ἐρίση.

Λέγε μας ὀρθά κορτά,
εἶσαι σύ, κλεινὲ Σουλτάνε,
ποῦ σοῦ πῆραν τὰ λεφτὰ
οἱ Νεότουρκοι καὶ πάνε;

Εἶσαι σύ, ποῦ κυβερνοῦσες μὲ φορὰ τὸ ζηλευτὸ
τῆς Τουρκίας Καλίφατο,
καὶ δὲν σ' ἄφησε λεφτὸ
τοῦ Σαφῆτ τὸ Κομπτάτο;

Εἶσαι σύ, ποῦ κάθε τόσο διαδίδονται μυρία,
πότε πῶς παραφρονεῖς,
πότε πῶς αὐτοκτονεῖς,
κι' ἄλλοτε γιὰ νὰ τὸ στρίψῃς διὲ γίνεσαι κυρία;

Εἶσαι σύ, ποῦ ζῆς κλεισμένος μὲ τσοσάτας συγινθῶσις
καὶ μὲ τσοσὰς ἀναμνήσις
εὐδαιμόνων ἡμερῶν
κι' ἀλήθως αἰματηρῶν;

Εἶσαι σύ, Χαμίτ σοφέ,
ὅπου πῆγαίνε κι' ἐμίνα
ἔπος κι' ἄλλους τρία κι' ἕνα
ἐταν ἄκουα καρέ;